

Радой Ралин

Моята неврастения

С удоволствие бих полудял, ако можех.
С удоволствие бих парализирал душата си.
Няма вик. Няма болка. Ни мисли тревожни.
На лицето ти светва една глупава радост.

Само миг. И ти ставаш на хаос.
Всичко в теб се обръща, изчезва, умира.
Вече няма какво да очакваш, какво да мечтаеш.
Вече няма засади, другари, борби и любима.

Ако щат чужденци да нахълтат в страната ти,
не любопитствувай! Може да съзреш зад гърба си
как те дебне в засада твоят първи приятел.
Нищо! Да полудееш не е никога късно!

Може би да завариш любимата с друг.
Да се самоотрече твоята любима теория.
Ти ще бъдеш добър. Ти ще бъдеш възпитан. Спокоен.
От лицето ти няма да слезе усмивката глупава.

Ще станеш художник. Ще мислиш, че залеза
всеки ден зад върбите се самоубива.
Като траурно шествие облаците лаят.
Кацат над тъмните върхове. Разотиват си...

Съзерцавай и пей. Ти си вече свободен.
Нека хората дирят културни наследства.
Нека всеки, където си иска, да те води.
Нека целият свят бъде под следствие.

Неврастения моя! Стани епидемия весела,
обхвани безнадеждния свят. Дай му щастие.
Избиват се умните. Избиват се свестните.
Не искам да вземам в нищо участие.

1942

КРАЙ

© 1942 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5812>]